

Léva és Vidéke

TARSADALMI, SZEPIRODALMI és KÜZGAZDASÁGI HETILAP.

190

Megjelenik minden csütörtökön.

ELŐFIZETESI ARAK:

Egész évre 8 korona,
Fél évre 4 korona,
Negyed évre 2 korona.

Egyes szám ára 16 fillér.

Felolós szerkesztő:

THURNER JÓZSEF.

(Torhágyi)

Szerkesztőség: Kossuth Lajos-utca, 167. sz.

Kiadóhivatal: Kazinczy-utca és Főter sarkán.

Előfizetések és hirdetések felvetetnek a kiadóhivatalban.

A városi tisztviselők fizetés felemelésének kérdése.

A városi tisztviselők fizetésének emelése és lakbérüknek megállapítása iránti törekvés a tegnapielőtti városi közgyűlésen meghíusult.

Mindenek előtt azon kezdjük, hogy Pogány Virgil kir. járásbíró egy szokatlan dolgot hozott a tanácskozási tereembe.

A költségvetés és a fentjelzett javaslat keretében ugyanis kritika tárgyává tette a városi tisztviselők s főképpen a városi két főtisztviselő, a polgármester és a kapitány működését.

A polgármesterről bizonyos jó akarattal nyilatkozott, kiemelte azonban, hogy nagyon az irodához és csak az úri közönséghez köti magát, a polgárság körében ellenben keveset mozog s így nem ismeri meg a nép bajait és kívánságait. Kiemelte továbbá, hogy még fiatal tisztviselő s alig hogy ide jött már is előlépett, fizetése is több ízben javult, sok érdemet szerezni még sem ideje, sem módja nem volt, így tehát nem indokolt és a város pénzügyei különben sem javultak annyira, hogy jövedelme

fizetésben és lakbérben 1000 koronával emelkedjék.

Erősen megkritizálta azonban a felszólaló a rendőrkapitányt, a kiről semmi jót sem tudott mondani s a kinek csak egy érdemét tudták jóakarói kiböngézni, hogy a katona ügyeket jól viszi.

Nohát a katona ügyekből a város rendkívánó közönségének kevés haszna van.

Pogány Virgil kir. bíró, más egyebet kívánt a kapitánytól. Azt t. i. hogy tartson a piacon és az utcákon rendet, ne engedje meg hogy egyes utcákban az áldogáló kocsi miatt a közlekedés fenn akadjon. Azt kívánta, hogy éjjel személyünk és vagyonunk felet a városi rendőrség őrködjék s nem a városi polgárság által fenntartott ama szárandó és kórházba való egyének, a kiket itten éjjeli öröknek neveznek. Azt kívánta, hogy a közérköleség határozottabban védelemben részesüljön s a ledérnök ne foglaljanak helyet szállodákban, kávéházakban, az utcákon és mindenütt. Nyíltan fűzött leánykereskedést ne tűnjön meg a rendőrség. A rendőri felügyelet alatt lévő nyilvános házra nézve

megjegyezte, hogy azt dugja el a város külső és rejtettebb utcájába, s ne engedje meg benne a dorbézolást, mulatozást, ne tegye ezt a helyet feltűnővé, szemérmertlenné s különösen pediglen *larsa is folytonosan rendőri felügyelet alatt.*

Felemlítette a felszólaló azt, hogy a eselédszerzők kényük-kedvük szerint kezelik a eseléd szerzést, ellenőrzés alatt nem állanak, sőt utóbbi időkig róluk könyvet sem vezettek.

De legelőssébb volt a felszólaló akkor, a mikor az új bünyvádi prdtesből kifolyó rendőri feladatokról beszélt. Nyíltan kimondotta azt, hogy a rendőrkapitánynak iskolai előképzettsége, már elért nagyobb kora kizárta teszi azt a feltevést, hogy ő az új bünyvádi prdtási törvény és ide vonatkozó rendeletek és utasítások több mint ezer szakaszát megtanulni és megérteni tudhassa.

Nem tartotta tehát indokoltnak, hogy ilyen körülmények között ennek a kapitánynak fizetése és lakbéré 800 koronával emeltessek.

Hát ez szokatlan hang volt, s talán némelyek előtt személyes izü is, mert a legöregebb emberek sem emlékeznek arra, hogy költségvetés

T Á R C A.

Üzenetem.

Könnyű szárnyon száll a madár

Fejem felett;

Én Istenem, bízzak-e rá

Üzenetel?

Csacska madár, üzenetem

Nem bírom rád,

Ahol nem kell, tén biz ott is

Elcsacsognád.

Lassan úszva száll a felhő

Fejem felett;

Én Istenem, bízzak-e rá

Üzenetel?

Sötét felhő komorság néz

Homlokodról,

Megriasztnád azt, kinek az

Üzenet szól.

Enyhe szellő enyetege

Játszik velem;

Enyhe szellő rád bízom az

Üzenetem!

Szállj el hozzá, esókdol körül

Ajkát, szemét,

Súgd meg neki: Jöjjön haza

Minél előbb!

Zabán.

A baba hadnagy.

Folytatás és vége.

És a kerti sötánkra sem emlékszik?
— Nem magamon kívül voltam; részeg voltam . . .

Ez több mint a mire öméltsága készülvé volt.

— Részeg volt? Ha-ha! Talán most is részeg? No mondja rá: igen. Mert én épen olyan részegnek látom, mint akkor volt. Különben — pá édes grófm!

Elnyargalt, és Duceika úgy nézett utána, mintha megbölyölte volna az a esongó, sokat mondó kacaj. Nem győzte törölgetni homlokát, kékbabos bataszt kendőjével.

Nem tehet róla . . . csak nem esábit-hatja el az eszesesének feleségét?! Nem teszi! Pedig milyen szép; milyen derék asszony. Milyen hatalmas, mint egy istennő. Pokoli az a hatádom, ami szemében lakik. És ő fölött az asszony fölött uralkodhatna, ha . . . ha volna elég bátorsága szeretni őt . . .

Ami sohásem tett most verni kezdte a lovat.

Valami kitérni vágyó düh szállta meg és ezt a paripájával érezette.

Miért felesége az az asszony az ezredesnek?!

A nemes állat felhorkant a szokatlan-ságra, aztán megugorva, örültes vágatásnak indult.

Szép, tarka virágos rétségnek ment, vadul nyerve. Duceika pedig hagyta magát ragadni; jól esett neki a feje körül zúgó levegő. Elszédült nem tudta mit tesz; ismét korbácsolni kezdte a lovat. Az állat sima, fekete nyakán hosszn daganatok jözeték az ütösek nyomát. Minden ütés után félre ugrott és így történt, hogy a szédülő kis hadnagy kibukott a nyeregéből.

Mikor magához tért, úgyban találta magát. Fején jöteköny hűssítő, mellette pedig egy szép barna uriaszony. Felsőhajtott:

tárgyalásokor a tisztviselők működése megkritizáltassék. Inkább csak duzzogtak eddig a városi bizottsági tagok s egymás között suttogták el bajaikat.

Az a kérdés most, mi a helyesebb dolog, nyíltan kimondani-e, hogy mit vár a polgárság főtisztviselőitől vagy hallgatni a családásokról? És örömmel konstatáljuk, hogy a legfinomabb modoru urak is eismerték, hogy egy ilyen kritika költségvetés keretén belül helyén van, hogy a folytonos hízélgés émelvgyössé lesz és csak ront de nem segít a helyzeten s —ők is csak erősnek tartották a kritikát.

Rámutatott azután a felszólaló még arra, hogy a város pénzügyi helyzete kelezete kevéssé javult s a javulás is bizonytalan; a pénzügyi bizottság a tisztviselők javára máris mélyen belemarkolt a kasszába, holott a felszólaló számtalan elődázhatlan szükségletet is kijelölt, a melyről a költségvetés nem intézkedett, így a világitást, tisztogatást, esatornázást stb. — amik sok, nagyon sok kívánni valót involálnak.

A fizetés emelési javaslat szerint a tisztviselőknek egyszerre lakbéréket is akartak statuálni s a fizetéseket is akarták lényegesen emelni. De áll mindenkor az a magyar közmondás, hogy „a ki sokat markol keveset fog.” — Így történt ez a javaslattal is. — Dr. Novotny Imre indítványára már később a lakbéréket sem lehetett statuálni, sőt Pogány Virgil indítványa sem fogadtatott el, a ki a pénzügyi bizottsághoz átdolgozás és mérséklés végett kérte a javaslatot visszaküldeni, hogy ott másrészt a szolgálati idő is figyelembe vétessék és részben a városi részben a járási és állami tisztviselők fizetése és osztályzata között bizonyos összhang létesíttessék.

A polgárság — a melyet az úri osztály e kérdésnél mellőzött, a mennyiben azt a mi alkalmas lett volna, hogy egy előértekezleten főbb vezetője által megkérdéztessék, elmulasztotta — mintegy falanksz tömörült és minden közvetítőt indítványt elvetett.

A mi tanácsunk az, hogy valahányszor a polgárság zsebéből is van szó tanácsos volna egy két korifeust mindenkor megnyerni egy-egy ily ügynek s akkor nem látnánk azt a szomorú jelenséget hogy az úri és polgári osztály teljesen külön válik s a polgárok még azokra az urakra sem hallgatnak a kik szívükön viselik a tisztviselők helyzetét is de a polgárok zsebével is számoltak.

De még egyet meg kell jegyeznünk, hogy sokat ártott-e kérdésnek s jövőre mellőzendő is volna az a mit a „Bars”-ban olvastunk e kérdésről.

Az a hang, a mely ott használva van, s a melyel a polgárság ismételve megfenyegették, ha a javaslat el nem fogadtatnék. Megfenyegették pedig különféle lemondások által; az a hang, a mely ösdi gondolkozásuaknak nevezzi azokat, kik a tisztviselők helyzetén kívül még a zsebéikkel is számolnak nem volt alkalmas arra, hogy a polgárok szívéhez férkőzzék. Többet rontott, mint használt az ügynek.

A Magyar Közönséghez!

A nemzetiségi mozgalom végre őszinte színt vallott a Felvidéken. Pánszláv állam a magyar szent koronát terelében, pánszláv egyházzal, pánszláv iskolával és pánszláv közigazgatással; ez a turóc-zsront-mártoni program.

A. F. M. K. E. azért alakult, hogy utjára vágja ezeknek a törekvéseknek. Hogy megérdemeltessen a mielőttől től nevelő magyar állampolgárt az idegen befolyástól. Hogy a nemzetiségeket a magyar nyelv erejével elválaszthatatlanul fűzze az oszthatatlan magyar államhoz.

A cél, a melyet a F. M. K. E. követ,

legénye is kijött, és katonás pontossággal rakta ura fejére, a jégbe hűtött ruhákat.

Az orvosall kijött az ezredese is.

— Csak nyugalom, csak nyugalom, mondogatta az orvos. A legkisebb mozgás ártalmára van.

Kiment az orvos, és Ducika maga maradt az ezredesével.

— Ezredes úr kérem áthelyeztetném magam . . .

— Tudom, tudom — a feleségem már elmondta . . .

— A felesége?! Önéltésága?! Mit mondott önéltésága?

Bélepült az orvos, és a kis hadnagy nem tudhatott meg semmit. Lelkét ezerféleképen mardosta a kérdés: Mit beszélt? Mit mondott az az őrdégi asszony. Ez a kérdés nem hagyta nyugodni, és ha egy pillanatra szabadult is tőle; ott volt a másik: a főispánné . . .

— Nyugalom, nyugalom! — Hol van ez az orvosjag!

A kis hadnagnak nem tudták ezt a gyógyszer megrendelni.

Az orvos virrasztott ágya mellett két nap, három nap, és akkor így szólt az ápoló legényhez: János fiám! megemeltük a betegünket; délelben vált bizonyossá az élete. Én befekszem, de te gondját viseld a hadnagnak, mert hanyagsággal visszaesinélod a betegségét.

Elment az orvos, János pedig oda ült,

nemcsak a Felvidék érdeke tehát, de érdeke az egész nemzetnek.

Tizenhét éves fennállása óta 54 kisdudát alapított. Ma is harmincegy óvodát tart fenn a saját erejéből. Évenként 20000 vagyonnalán től gyermekeket részesít magyar nevelésben. Segélyezi a szegényebb népiskolákat s ingyen tankönyvekkel látja el a szegénysorsu tanulókat. Megjutalmazza a magyar nyelv tanítása körül érdemeket szerző tanítókat. Népszerű olvasmányokkal ajándékozta meg az ifjúságot, mely az iskolából az életbe kerül. Nemzetiségi vidékeken magyar átkönyveket szerkeszt, a melyek a magyar dal és magyar zenét kultiválják. Nép és közkönyvtárakat állít fel s a magyar-tól nyelvi határon faláról-falára cándarkönyvtárakat küld. Szemmel tartja a nemzetiségi igazságot s törekvéseiket erősíti a magyar kultúra hatáimával.

Vagyona aig kétszáz ezer korona, évi szükséglete ellenben meghaladja az ötvenezer koronát. Nagyon jól van utalva tehát a magyar társadalom anyagi támogatására.

A. F. M. K. E. hivatala: egy második honlapítás Magyarországon első megyében, az elsőszegényedett, vagyontalan, nyomorra küzdő től lakosság között. Ez a szerkesztés, megrövidített, de becsületos és érkelesi alapjaiban megbízható nép még némes elveszve a magyarságra nézve, ha megmentésében a magyar társadalom segítségére siet a F. M. K. E.-nek.

Magyar véreink, a kiktől sohasem kért adozatot hiába semmiféle hazafias ügy, bizalommal fordulunk hozzátok. Iratkozatok be egyesületünk alapító, bírák, vendés vagy pártoló tagjai közé. Járuljatok félreírtekekkel a hazafias nagy munkához.

A ki megértett bennünket s módjában is áll, még sem támogatja törekvéseinket: az ne mondja magát magyaroknak!

Nyitra, 1900. évi március hó 1-én.

Thüröcy Vilmos, Bende Imre, dr. Jókai Mór, Rákosi Jenő, stb.

Előfizetési felhívás.

Lapunk e hó elsejével a II. évfolyam második negyedébe lépett.

Az irányt, melyet követünk, újból ismerteltünk — hisszük, — nem szükséges. Olvasóink legjobban tudják, hogy mindenkor a megyei és vidéki közérdek a fejlődésnek, és a haladásnak vagyunk hívei s lapunk megindulásakor hirdett programot ma is hisszük és valljuk.

Reméljük, hogy az olvasó közönség

— Álom ez? Milyen régen . . . régen láttam. Kerestem, nagyon kerestem . . .

A szép ápoló megértette. Ára elborult, és remegő hangjának értelmét, szinte vonásairól lehetett volna beolvasni.

— Hadnagy úr, ami elmúlt, — az örökre elmúlt. Én gavallér embernek tartom, és mint ilyenről elváróm, hogy nem keseríti el még jobban az életemet. Mert az én életem kisényedés. Elni itt, maguk között; mint valami fabáb, úgy mozogni értelmetlen frázisokat hallgatni: ott ez sok, nagyon sok az én lelkennek. Hígyje meg, százezerszer megbántam, hogy az én szegénységemből ide jöttem, pedig nagy oka volt . . . szegény szenvedő anyám — hígyje meg; éheztek . . .

Az asszony szemében könnyek esillogtak és az a esőpp, ami piros hamvas arca végig síkolt, mintha egyenesen Ducika szívére gurult volna őrisi súlyával.

— Hol vagytok? Hogyan kerültem ide? Feleletnek megnyílt az ajtó, és a főispán lépett be az ezredorvossal.

— Hogy kerültem ide? kérdezte egyre a kis hadnagy.

— Csendesen legyen hadnagy úr, — intette az orvos. Beszéljé nem szabad, mozogni még kevésbé. On katoná, hát megmondom, hogy csak a teljes nyugalom menti meg az életnek. A főispán úr megengedte; itt fogom kezelni.

Ducika nyugodt maradt egész nap. Éj-jel láza volt; s csak akkor szűnt, mikor a

közél a baba hadnagy fejéhez, hogy meg igazgathassa párnáit.

A beteg aludt, s a esendben, az éji lámpa világja mellett, csak János volt ébren.

Jórávaló hű szolgálta. Leste a „kis hadnagy úr” lélekzetét, figyelemmel, hosszasan, amíg egyszer szunyókálni kezdett. Pedig küzdött eleget az álom ellen; felkelt, nézte az órát, vizet ivott; hasztalan volt minden; elyomta a három napos álmatlanság. Ember volt ő is, a természet kifogott az akaratán, clye aludt el, arcával a falnak dülve.

Es amig az ápoló aludt, olykor olykor gyöngén horkolva, Ducé hadnagy felébredt álmából.

Csendes volt, s így az éj semitmondó nyugalmában gondolkozni kezdett. Easzébe jutott sok minden. Az egész élete, és utólag, mikor a jelenbe ért, mintha ismét álmodni; megjelent előtte a főispánné . . .

Oda jött feléje: a kezét forró komlokára tette . . . Lehajolt hozzá egész közel, és ő, Ducika, ajkához vette a szép fejet . . . Így . . . Szivta az ajkát. Milyen mennyei a esőjka. Belől úgy égeti: úgy forr, valami a keblében, de a esők — ez lehűti, enyhíti azt a ki . . .

— Távozni akar?! Ne! Ne tegye! Ne hagyjon el! élégek ebben a hőségben; megöl a szonjuság . . . Jöjjön maga könyöröltes anygal; jöjjön . . .

A látomány ellebbent, és Ducika maga

törkeveinkben és nem csekély fáradsággal járó munkálkodásunkban halhatós módon pártolni fog.

Lapunk előfizetési ára:

Egész évre 8 kor. Fél évre 4 " Negyed évre 2 "

Egyes szám ára 16 fillér.

Léva 1900 április hó.

A kiadóhivatal. A szerkesztőség.

H I R E K.

M. kir. Mezőgazdasági Múzeum. — Budapestre utazó olvasóink figyelmét felhívjuk a m. kir. mezőgazdasági múzeumra, melynek gyűjteményeit nemcsak a mezőgazdák, hanem mindazok hasznosul és tanulsággal tekinthetik meg, kik a mezőgazdasági vagy valamelyik azon inánt érdeklődéssel viseltetnek. E múzeumban hasznos és kártevő állatok gyűjteménye, növénytermelési, kertészeti, gyümölcsészeti, szőlészeti, állattenyésztési, baromfitenyésztési, méhészeti selyemtermelési tárgyak, gép- és eszköz-modellek, talaj- és műtrágya-minták, emléktárgyak, épület-modellek, statisztikai kimutatások stb. A múzeum, mely a VII. ker. Kereszt-út 72. számú házban van elhelyezve, a hétfői ünnepeket követő napok kivételével naponként d. e. 9 órától d. u. 1 óráig van nyitva és látogatása ingyenes.

Honvédságunk köréből. Planner György m. kir. honvédszázas honvédelmi miniszteri rendelettel Fiuméba, az ottani honvédszázas különítmény parancsnokává lett kinevezve. A kinevezés tekintetbe véve az állás közjogi fontosságát, kitüntetés számba megy s midőn azért a százasos urat szívből meggratuláljuk, nem mulasztjuk el sajnálatunknak kifejezést adni, hogy helyőrségünk az ő távozásával egy derék képzett tisztet, ismerősei pedig kiváló jó barátot veszítenek. Isten vezérelje tovább is!

Haza. Vörösmarthy László, poronói állami kórház ellenőr, Vörösmarthy Mihály orvosokassze, a múlt napokban váltott jegyet verekélyi Cherebo Lajos földbírtokos és neje szül. Battermay Irma leányával Vilhmávt.

Éleleptetés Hegedűs Mór az aranyos-maróthi kir. állam építészeti hivatalnál működő segéd mérnök soron kívül mérnökké lett kinevezve.

Esküvő. Hatala Tamás lévai pénzügyi szentesz kedden esküdött örök hűsé-

get bájos menyasszonyának Tokodi Ilonka kisasszonynak.

Kulisszak mögöl. X földbírtokos úr, kiváló dzsentri mulatni jött be Lévára. Mióta elkerült Postról, hol állítólag minden fastuomab helyen szerepelt, szükségét érezte gyakrabban a kisvárosi pezsgős muriknak. Sokáig egyedül, ismeretlenül ült a vendéglőben. Egyszer csak eléje toppan egy új ismerőse Y, a kölesönös szívélyes udvoletok után X, pezsgőt hozat (pedig összesen csak egy forintja volt) persze azért, hogy Y, is folytassa a pezsgőrendelést. Később kávéház kellett már és cigány a separéban. Ugy éjjel után X, kihívja a folyosóra Y-t és es kölesön kér 6 forintot, hogy a cigánynak adhasson valamit. — Y, adott és X, úr, a nagy gavallér, esakkmár eltűnik — elvittatott haza. A cigány panaszkodott, hogy egy krajcárt sem kapott tőle, a pincér főnyálalóg emlegette, hogy az az új adós maradt; summa summarum négy forinttal több volt X, úr zsebében, mire haza ért, mint mikor hazulról mulatni ment. Valóban igen kellemes és elnős módja a mulatásnak és a zsebpénz szerzésnek.

Athelyezés. Baán Elemér kormocbányai kir. közjegyző hasonló nűdségben Selmecbányára lett athelyezve.

Eljegyzés. Bleier Rezső m. á. v. hivatalnok a napokban váltott jegyet Kaufmann Gizella kisasszonnyal Deutsch Herman kereskedő nevelőleányával.

A kasa nem etef. . . Gr. Szt. Benedek, magyar orvos lett körözössá megválasztva. A napokban jelentkezik nála egy tót beteg, kivél csak magyar tolmács utján érintkezhet az orvos. A magyar tolmács egy természetes friss eszt magyar paraszt meg a tót heves szövetségbe erülek. Miről van szó? — Kérdi a tolmáctól egy épen ott időző lévai úr. Hát azért boszankodik az atyafi felebe a tolmács, hogy mikép lehet tót közsében magyar orvost alkalmazni, hisz az még azt sem tudja megtérleznai hol fáj. — És maga hogy vigasztalta meg? — Hát azt mondtam neki: A löbktör se tud a lövél beszélni és mégis megtulja a baját és ad neki orvosságot. A tót se ember, hát nem szükséges vele beszélni. Megtörtént.

Kinevezés. Simon Erzsébet a nagyugróci ova lához óvodánövő neveztetett ki.

Telefon Draj és Füss körűt. Rudnányi János és Füss János földbírtokos és több társ Füss és Olaj községek között felállítandó távbeszélő létesítése végett a vármegye alispánjától engedélyt kért, hogy az oszlopokat a törvényhatósági út mentén állíthatassak fel.

Magyar név. A belügyminiszter megengedte, hogy Kämpfner Henrik és Sándor zselai illetőségű ugyanottani lakosok vezetéknevüket „Kelemen”-re változtathassák.

A régi postajegyek orvenyessége. A kereskedelemügyi miniszter az osztrák értékű régi levéljegyek, valamint a f. évi január 1-ével forgalomban kívül nem helyezett egyéb régi postai értékeknek érvényességének idejét f. évi szeptember 30-ig meghosszabbította.

Halálhöz. Sulyos csapás érte Deák Adolf néptanítót, Kis leánya Annuska f. hó 18-án meghalt a szerető szülők karjai között.

Iskolai államsegely. A vallás- és közoktatásügyi miniszter a verébelyi róm. kath. elemi iskolánál alkalmazott Weidenhofer Emilia és Ida tanítónek első ötödötök pótlékának fedezésére 1899. évtől öt egymásután következő évre egyenként 100—100 korona államsegélyt engedélyezett.

Lőosztályozás vármegyénkben. Folyó évben a lőosztályozás vármegyénk területén a következő sorrendben fog megtartatni: április 28-án Aranyos-Maróthon, 30-án Kis-Tapolcsányban, május 1-én Thaszáron, 2-án Garam-Szent-Benedeken, 3-án Zsarnóczán, 4-én Garam-Szent-Kereszten, 5-én Kormocbányán, 7-én Oszlányban, 9-én Nyéken, 10-én Verébelyen, 11-én Nagy-Mánván, 12-én Ohajon, 14-én Bessén, 15-én Alsó-Pélen, 16-án Endréden, 17-én Nagy-Kálnán, 18-án Új-Barson, 19-én Ó-Barson, 21-én Léván, 22-én Garam-Szöllősen, 23-án Garam-Szt.-Györgyön, 25-én Alsó-Váradon, 26-án Nagy-Sáron, 28-án Nagy-Sallón, 29-én Zelizen és 30-án Csatán.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Babus. Hát persze, hogy a kíváncsiság volt nagyobb. Önmagunkat a fölött azonban nagyon megcsappantotta az elnőben és ugyesen adott ripost. Ennek dacára a legnagyobb közszéggel fölöttük a kedves régi ismerőseink: Tövedt, az említett vers szerzője egy alólól jó ismerőseink, tehetséges poéta, ki inkognitó öblöt maradt, tehát nem azonos a megnevezett úrral. Cszelótt! — K—e az a bizonyos tövis meg mindig a fölöben van. Az alagott orvosság ugyan némélig kijobb talta, de a hegye befőrtött. Kérdésük: miért azt az orvosságot ilyen homeopátiikus adagokban? Vagy föl hogy megárt egyszerre egy evőkanállal? Azt hisszük, hogy a ki a mulat összes közérősségével reaktív öblöt meg tudta emésztetni, annak az evőkanállal, sőt a nagy orvosság sem fog tejfűjást okozni! — Sz. Zs. Ha borsos és túlközzük — többet!

H I R D E T É S E K.

123. szám. 1900. év

Malombérleti hirdetmény.

A beszterebányai püspökség tulajdonát képező Barsvármegye Garam-Szent-Kereszt községében fekvő és a püspöki parkon áthaladó, s Lutilla patak által hajtott három járatú vízumalom a f. év május hó 1-étől három, esetleg hét évre bérbe adatik.

Az eddigi bér 1170 korona volt; a bérle a folyó évre a fennálló hiányok kijavítására 700 koronát készpénzben s a megfelelő anyagot kapja, melyért az előirt javítások általa eszközöndők.

Bővebb felvilágítással alólírott erdőmester minden hétnék hétfőfőn és esütörtökjén Garam-Szent-Kereszten a püspöki rezidenciában levő gazdasági irodában mindenkor délelőt 10 délután 1/2 óra között szolgál.

Tárgyalási végső határidő április hó 26-ának délutáni három órája, mikor is több elfogadható jelentkező esetében írásbeli ajánlattal egybekötött szóbeli árverés is fog a feuit említett helyen tartatni, melynél az ajánlattevők 117 korona óvadékat letenni tartoznak.

Kelt Garam-Szent-Kereszten 1900. évi április 5-én. Beszterebányai püsp. uradalom képviselétében:

Stiffel Janos püsp. házgonnok. Székely György püsp. erdőmester.

maradt a nagy hőségben, kínzó fájdalommal.

— Vízet . . . levegőt . . . levegőt, — sügta, de senki sem hallhatta. Felült ágyában; senkit sem látott maga körül; olyan sűrűbe, olyan ködszerű ez a világ . . . Olyan nehéz, sőtét a levegő, mintha ólom volna, olyan nehéz.

Ki megy, friss levegőre . . .

A lábai milyen erőtlenek, hogy moognak. Megnyomorította a betegség.

Amint megcsapta a tisztá nyári éjszaka ozódás levegője, alig bírt betelni vele; Milyen édes, milyen jó!

— Elég már, elég. Nem szabad járkálnom. De nem látta senki!

Megfordult, hogy vissza megy.

— Ah! . . . a démon . . . az ördögi asszony, az ezredesné! . . .

Menekülni kell! Ez a nő szeretni akar! Csókolni; esőjka pedig esupa tűz, esupa pokol. Nem! O szomjas! és ez az asszony paraszt adna neki . . . Menekülnie kell!

És a kis baba-hadnagy, rénképeitől úzve, futni kezdett. Le a lépesőkön a kertbe; amíg csak bírt.

Mbgszabadult. A főispánné ismét föléje hajlott; keblére szorította . . .

— Jobban . . . jobban, szorítson! Úgy úgy . . . szívja az ajkamat . . . Igen . . . szívja a lelkeket . . .

Reggel megtalálták Ducikát egy harmatos virágágyon. Ajakán, a szőke kis bajsza alatt, egy esőpp; egy piros esőpp vér volt. A lelke a kis baba-hadnagyak; kiszivta az a látomány, amit lázálma festett eléje.

Fényes katonái temetése volt. A karabélyok ropogtak, s az ágyúk levegőt reszketető dörgése mellett sirtak a város asszonyai. Síratták a kis hadnagy beföldítő mosolygását, a sarkantyú pengését. Elsíratták, eltemették. A főispán megilletődve ment az ezredes pár mellett.

— Szegény Duci gróf.

— En nem tudom sajnálni, — szólt az ezredes, — elég bizalmas ember vagy, hát megmondom; ez az ember megbántotta a feleségemet. Megleste a réten. Isten tudja mit akart . . .

— Ugyan?!

— Igen! különben a feleségem . . .

Az ezredesné közbe szólt, mintha vádolták volna; vagy véget akart vetni a beszélőknek:

— Hagyjuk ezt. Megbántott, de elfeledtem . . .

Dvihally Géza

